

Geert: Schets is efkes jullie dingen kort—als ge wilt?

Anton: Ah, goed. Wij zijn twee studenten grafisch ontwerp, zitten op het Sint-Lukas Brussel. Wij zijn bezig aan ons bachelorproject, dit is ons laatste project. Onze briefing was, of onze opdracht was, om iets te gaan doen rond de problematiek van verstedelijking. Dat kan heel breed getrokken worden, en wij moesten als—wij zijn eigenlijk information designers—dus het is voor ons de bedoeling om iets te gaan doen, die problematiek te gaan aanpakken, vanuit ons standpunt. Vanuit information design.

Geert: Ja.

Anton: Wij zijn dan beginnen denken van—voornamelijk, ons idee is gegroeid—we waren iets te—

Jonas: iets te specifiek, in het begin eigenlijk.

Anton: Ja, we waren begonnen met: "Laten we gewoon eens denkbeeldig een project uitvoeren in de stad. Laten we de spoorwegen overkappen, à la Ringland." Dat was—

Jonas: Te utopisch. En een beetje breed en specifiek gezien—

Anton: En dat had niets te maken met onze opleiding eigenlijk.

Jonas: Ja, inderdaad, omdat dat vrij architecturaal is dan als ge zo iets moet gaan uitwerken.

Anton: Dus dan waren we beginnen denken: "Oké, er zijn vernieuwingen, met name aan het park Belle Vue daar." Dus dan zijn we gaan kijken: hoe is dat tot stand gekomen? Dan zijn we gaan praten met BUUR, bureau urbanisme. Die hebben ons dan—één van die mensen dat daar werken heeft ons dan een beetje wegwijs gaan maken in de communicatiesysteem.

Jonas: Ja, en de problemen daarvan, en hoe dat dat een beetje in zijn werk gaat. Of hoe dat een beetje in zijn werk gaat, vanuit zijn standpunt, als Urban Planner.

Geert: Ja, Johan, of Jan, of—

Jonas: Adrian.

Geert: Adrian. Ah, oké.

Anton: Engelstalige, Australier.

Jonas: Ja, en die heeft dan zo'n beetje ons wegwijs gemaakt in hoe dat zij bij BUUR een project aanpakken, of hoe dat het—ja dat is niet echt in het algemeen, maar bij hen—ja, hoe dat het bij hen in zijn werk gaat.

Anton: Hij zei daar zelf ook—want wij waren daar eigenlijk beetje vooral geïnteresseerd in de communicatie naar buurtbewoners toe, en de inspraak van buurtbewoners. Hij zei dat zij zelf heel weinig communicatie hadden, rechtstreeks met de bewoners. Omdat zij meestal vanuit de gemeente—

Geert: Logisch, van een opdrachtgever werken, hé? Ja. En ontwikkelaars ook in hun geval, maar bon.

Jonas: Ja, inderdaad.

Anton: Maar dus, dan waren we wel—daar, vanaf toen hadden we wel zo iets gevonden van: "Daar gaan we ons op toespitsen."

De communicatie en het model van communiceren—

Jonas: Ja, het ding is—wacht ze, ik kan da wel ergens zoeken.

Geert: Ge kunt hier op internet gewoon euh...

Jonas: Ja, maar 't staat op mijne computer, dus, oké. Zij gebruiken een soort model, of hij gebruikt dat—of zij allemaal bij BUUR?

Anton: Ja, hij was daarmee bezig denk ik. Ik denk niet dat ze dat echt als de regel beschouwden ofzo.

Jonas: Hij ziet dat eigenlijk als—dit zijn alle belanghebbenden of stakeholders in één project. Dus ge hebt er vijf. Wacht hé, eventjes wat feller zetten.

Geert: Ja, maar ja. Mijn ogen zijn nog niet zo dramatisch ze. Maar alé. (lacht)

Jonas: Ja, maar ik zag ineens zo: "Huh, da wordt hier kei donker?" Da's niet zo goe. Wel en hij legde uit van: "Oké, ja, bij één groot project zijn er altijd ongeveer vijf stakeholders—

Anton: Of groepen van stakeholders.

Jonas: Ja, groepen—die inspraak hebben in een project. Investeerders die er geld inpompen, maar die er dat ook terug uit willen halen, enzovoort. De residents, dus dat zijn de buurtbewoners, enzovoort. Public, da's dan de gemeente, stad, enzo. Maar dat kan zijn dat dat niet—allez, vaak—dat dat niet zo mooi is—

Anton: Opgedeeld.

Jonas: Ja, hoe moet ik het zeggen, da's zo het idyllische.

Anton: Ja, en het ding was ook dat hij ook benadrukte dat er—want origineel waren we opzoek naar iets om een platform te bouwen, waar dat de buurtbewoners hun ideeën kwijt konden, en waar dat de planners hun ideeën kwijt konden. En dan zijn we gaan denken van: "Ja, maar. Da's de foute insteek, want ge moet eigenlijk beginnen vanuit die—dat er eigenlijk een soort van 'taalprobleem' is.

Geert: Absoluut.

Anton: Buurtbewoners praten over andere dingen dan—maar dan waren we aan het denken: laten we een soort beeldtaal ontwikkelen, een soort van—met iconen ofzo?

Jonas:—die communicatie zou vergemakkelijk, wat betreft zo'n projecten.

Anton: Maar we zitten een beetje met de twijfel van: is dat ten eerste nuttig of nodig? Draagt dat iets bij aan heel het proces?

Geert: Ja. En het is niet alleen een andere taal dat ze spreken, maar het zijn ook andere belangen uiteraard, hé. Alé, eigenlijk alle vijf, hé.

Jonas: Ja, inderdaad.

Anton: Maar dat is wel het ding: dat ik dat er wel—want we zijn dan ook gaan praten met iemand van de—die echt bezig is met zijn buurtcomité.

Geert: Is dat met—ja, zegt de naam is, als ge wilt?

Anton: Toon Van den Brempt.

Geert: Toon. Ja, oké. Ken ik.

Anton: En die zei ons dat er wel in het verleden wel dingen fout lopen, qua communicatie. Maar dat daar wel veel aan gedaan wordt, maar.

Jonas: Ja, iets—ja.

Anton: Ja, de conclusie met zijn gesprek was dat—alé, van het gesprek met hem was eigenlijk dat het nog complexer werd, omdat hij dan ook nog eens aanhaalde dat er buiten de stad ook nog De Lijn, de NMBS, en dingen en zo voort waren—dat gaat dan weer over mobiliteit enzo, maar toch, dat het gewest er dan ook nog moet bijkomen, en dat er zo allemaal verschillende—

Jonas: Ja, elke keer als we een gesprek hebben met iemand wordt het complexer en complexer.

Geert: (lacht) Welcome to reality.

Jonas: Ja, inderdaad.

Anton: Dan dachten we: "Laten we misschien gewoon die complexiteit in kaart brengen of zo?" Maar dan stappen we af van onze briefing, omdat—onze briefing zegt duidelijk dat we moeten zoeken naar een oplossing. Gewoon die complexiteit in kaart brengen is niet voldoende om—en dat is ook niet toepasbaar op een bredere, verstedelijkingsproblematiek. Dat is héél specifiek hier in

Leuven. Maar dat is niet in te planten in andere—

Jonas: Ja, want misschien is het in Antwerpen, hebben zij een heel andere problematiek—werkt het wel heel goed tussen buurtbewoners en stad, maar zijn er andere problemen, of zo. Dus we moeten iets hebben wat een beetje breder—een algemener—

Geert: Standaardisering, ja.

Anton: Ja, inderdaad. Daarmee dat het idee van zo'n beeldtaal misschien wel werkt, maar da's misschien een beetje onbegonnen werk. Denk ik.

Jonas: Ja.

Geert: Ge zou ons kunnen helpen—maar ja (lacht). Nee, nee, nee, maar het is juist. Dat is heel specifiek, want—oké, ik spreek nu over Park Belle Vue, maar—ik denk, allé, met Toon ook—de problematiek van Park Belle Vue is juist dat het veel meer is dan Park Belle Vue, altijd. Dus ook in hele discussies komt dat altijd weer naar voor—euh, ik denk wel dat 't een relatief proper projectje gedaan denk ik bij Park Belle Vue, maar 't probleem bij Park Belle Vue is heel de verkeersontwikkeling daarrond.

Jonas: De Materlarenlaan, enzo?

Geert: Ja, Martelarenlaan. Alhoewel, dan is 't nog simpel. Maar dan heel het gebied tussen de twee steenwegen—

Anton: Ah, ja.

Geert: —en heel de discussie over het—in hoeverre dat dat al dan niet autovrij gaat gemaakt worden en in hoeverre—welke doorsteken dat er gaan blijven, en dit en dat. Want da's natuurlijk een tweede discussie die veel, en veel moeilijker is als dat park zelf. Dus ik weet niet in hoeverre dat dat—waar dat gelle eigenlijk jullie fysieke afgrenzing hebt gezet van het project.

Anton: Awel, ja. Het was omdat—da's een beetje het ding, denk ik. Als we—toen we met ons project begonnen, wisten wij niet hoe complex dat dat in mekaar zat. Toen ook, na ons gesprek met Toon was dat—kwam die factor van mobiliteit er eigenlijk pas bij. En heel dat idee van dat verkeer, en dat buurtbewoners daar vooral mee te maken hebben—

Geert: Ja, ja.

Anton: —in ons gesprek met BUUR kwam dat niet ter sprake, omdat dat er niet toe doet voor hen, hé.

Geert: Ja, da's waar.

Jonas: Ja, da's inderdaad wel zo. Want Toon sprak ook wel over die blauwe zone die dan ineens werd ingevoerd en zo voort. Awel ja.

Geert: Ja, want dat zijn allemaal nevenaspectjes—ik denk nu wel, eigenlijk—dat verhoogt dikwijls het punt van discussie zo—het gaat eigenlijk al lang niet meer over dat park, het gaat al lang niet meer over—en wat is jullie vraag nu? Om te zeggen: "Ah, wat dat wij tot nu toe gedaan hebben?" of—

Jonas: Ja...

Anton: Ja, en misschien ook of dat jullie zelf—ik weet niet of ge dat reflecties of zo kunt noemen—

Geert: De visie?

Anton:—van de afgelopen projecten, dat er dingen zijn die veranderd kunnen worden of—

Jonas: Of problemen die gij ondervindt, of zo, of die jullie ondervinden?

Geert: Ja, ja. Ça va, ik zal mijn best doen. Ge kanaliseert maar!

Jonas: (lacht) Nee, nee. Alle input is—

Geert: Nee, nee. Ça va. Maar, d'r is van alles gebeurt, hé. Dus euh—

Anton: Het is voor ons ook niet heel duidelijk.

Geert: Misschien is het ook al relatief essentieel om te beginnen te beseffen dat dat park binnen een veel groter geheel zit—en dan spreek ik eigenlijk niet zo zeer over de rest van Kessel-Lo, maar dan spreek ik vooral over de hele stationsomgeving—Kop van Kessel-Lo, dit gedeelte—da's eigenlijk een proces dat al een jaar of vijftien ondertussen bezig is, en waarin dat de origine—het eigenlijk een feit was dat heel de Kesselse zijde, die wel ge-upgradet moest worden, da's duidelijk—dat die helemaal bebouwbaar was. Dat was het beginpunt. Er is ook een hele reeks van plannen voor geweest, maar dan is er vanuit de stad gezegd van: "We gaan dat niet doen, we gaan eigenlijk de stedelijkheid concentreren aan den achterkant van het station"—of wat toen nog den achterkant van het station werd genoemd, ondertussen een tweede poort—"dus we gaan daar alles concentreren, hé." Vandaar de hoogte van de gebouwen, vandaar de verschillende functies ook die daar zitten, van wonen, winkels, hotels, enzovoort. En we gaan dan eigenlijk 2/3de van het spel openlaten: in ruil zo gezegd, voor de concentratie hier. Dan krijgde op die manier ook financieel een evenwicht tussen enerzijds die belangen van den eigenaar, en anderzijds de leefbaarheid van het gebied daar. Dan krijgen die eigenlijk ook een soort van lengtepark—want, ja, ge kent het basisconcept waarschijnlijk wel hé. Het idee is eigenlijk gewoon om de weg zelf te verschuiven—

Anton: Naar beneden te leggen...

Geert: Voila. Van de huizen naar de sporen, zolang dat ge in ene keer een lang smal park hebt, daar voor Kessel-Lo—wat niet alleen relevant is voor de Martelarenlaan, maar voor heel de buurt. Die hebben op dees moment niet gigantisch veel groenruimte. Dus da's denk ik al een eerste, heel principiële concept. Daar was ook niet zoveel tegenkanting tegen, had ik het gevoel. Uiteraard wel, zoals altijd, van de mensen die dan de pech hadden van daar knal achter die dingen te wonen, achter de grote ontwikkelingen. Want dan weer wel—the vast majority was dan weer voorstander. Ja, zo is dat meestal.

Jonas: Ja, ja.

Anton: Da's ook het ding dat Toon zei: als hij belangen wilt verdedigen, dan moet hij vaak ook tegen de wil van de meerderheid van de buurtbewoners gaan. Bijvoorbeeld als het gaat over vast—over mensen die altijd met hun auto weg moeten rijden en hij is dan tegen de auto bijvoorbeeld—dan zorgt dat voor problemen. Want langs de ene kant moet ge dan voor—moet ge uw buurt dan vertegenwoordigen terwijl ge eigenlijk tegen de overgrote meerderheid van de meningen zijt.

Jonas: Ja, hij is echt zo'n beke tussenpersoon. Aleja.

Geert: Ja, daar wordt ook gemakkelijk politiek mee gegoocheld. (lacht) We moeten daar ook eerlijk in zijn, het is ook ni zo moeilijk om die dingen uit mekaar te spelen op die moment, maar goed. Da's een heel andere discussie. Maar aleja, los daarvan—ik denk ook dat het verschil ook heel vaak tussen een algemeen beleid en bewonersparticipatie is inderdaad dat in principe—ik zeg wel, in principe—de mogelijkheid heeft om zowel als in tijd als in ruimte breder te kijken. Dus, zij kunnen wel op tien, vijftien, twintig jaar—moeten zij redeneren van: "Hé, wat is de evolutie als we dat niet doen, wat is de evolutie als we dat wel doen." Zowel naar leefbaarheid als naar financiële haalbaarheid en zo. Terwijl, dat—hier valt het nu toevallig wel relatief goed mee, maar der zijn een hele hoop andere bewonersgroepen die echt gewoon *hic et nunc* de zaak bekijken. En dat is begrijpelijk, maar dat is daarom niet altijd interessant op langere termijn. En, ook niet op bredere context. Dus da's dikwijls een conflictgebied. En ook, ja, ge moet daar niet onnozel over doen, elke evolutie heeft zijn winnaars en zijn verliezers, hé. In dit geval, we hebben zelfs een paar onteigeningen gehad, om maar te zeggen, 't is niet natuurlijk dat ge altijd honderd procent de clinch in moet. Maar los daarvan denk ik dat het in alle gevallen een heel verdedigbare optie was—om die achterkant dan gaan te bebouwen, en de rest dan in te groenen. Dat was het enige stukje dat nog ontbrak. Het staat trouwens ook—de origine, in een breder concept van fietspaden die naar de Park abdij wilden getrokken worden enzo, maar 't is crisis dus dat wordt efkes allemaal in de koelkast. Maar dingen wel hé, dus het park wel.

En dan is er—ik weet niet of Toon daar ook iets over vertelt heeft—nogal een vrij uitgebreid participatieproject geweest. Niet zozeer—en dat is dan ook wel typerend misschien—niet zozeer over het feit of dat dat park d'r moest komen of niet, maar wel over de invulling van het park. Dus dat wilt zeggen dat er een hele hoop contouren al wel vanuit de stad werden vastgelegd, van: "Er komt een park, het komt zo lang, die twee bastions komen d'r op, daar komt een fietspad door. De weg voor de huizen wordt meer een fietsstraat als de gewone weg, de weg gaat verschoven worden, ..." Dus al die contouren lagen al vast. Maar dan ging het eigenlijk over de invulling van heel dat gebied, dus zeg maar—en daar is dan wel een participatieproject gedaan met de bewoners, met de ontwerpers en met 't stad.

Jonas: Maar, de invulling—over wat dan specifiek?

Geert: Dat gaat dan eigenlijk over een hondenweide, kinder—welk soort van speeldinges dat er op moeten—moeten daar buurtvoorzieningen in komen? Daar is onder andere uitgekomen dat er zo wel een klein gebouwtje op moest waar dat ze bij wijze van spreken als het buurtfeest is, binnen konden gaan. Dat ze—aleja, stoeme dingen hé. Bijvoorbeeld dat bepaalde soorten tenten konden gezet worden, al dan niet waar dat de voetbalterreinen gingen liggen, waar dat de—

Anton: Da's ook een beetje—dat kunnen we dan halen uit ons gesprek met BUUR—dat is, dat lijkt een beetje op een—want hij zei dat er twee manieren waren om effectief te kunnen gaan praten met burgers. Dat was enerzijds de band-aid methode, waarbij dat er bij wijze van spreken een pleister op de wonde wordt gelegd, en ik denk dat dit eerder zo iets is. Waarbij dat de buurtbewoners dingen mogen bepalen, maar die eigenlijk niet structureel van belang zijn.

Geert: Ja. Als ge het wilt vergelijken met een huis, denk ik dat ge kunt zeggen van: "Uw huis staat er en—

Anton: Awelja, "en ge moogt de—

Geert: —en uw kamerindeling is er, en ge moogt kiezen welke kleur muur en welke gordijnen dat ge hebt."

Anton: Awel, ja. En wij zijn denk ik misschien eerder op zoek naar mogelijke oplossingen of ideeën voor het bredere denken met buurtbewoners.

Jonas: Ja, wat Toon ook zei was van—was dat niet? Dat hij graag, of liever participatie had gezien van in het begin al—waar dat zij mee konden bepalen, mee die contourlijnen, zoals gij het zegt, konden bepalen. 'k Weet niet, da's toch iets wat dat hij zei, toen. Meer dan alleen de invulling, of zo.

Geert: Ja, bon. Aleja—

Anton: Maar da's iets—da's een heel moeilijke kwestie.

Jonas: Ja, inderdaad.

Geert: Ja, en—allez, hier is dat nu niet gebeurd. Dus we moeten er niet onnozel over doen, ook omdat dat politiek hier niet in de hoofden zit—maar los daarvan denk ik dat—aleja, los van uw ideologische voorkeur denk ik, of hoe dat 'k het moet zeggen—zijn er ook heel veel mensen bang van, omdat heel dat proces—'t is die vijf verschillende dingen, ge moet er een evenwicht op een of andere manier in vinden. En dat is heel moeilijk, als ge daar nog maar een klein beetje begint aan te morrelen, wat een gigantische gevolgen dat dan heeft voor elkaar. Aleja, om maar iets te zeggen: als uw economisch systeem niet overeind staat, dan komt het er gewoon niet. Punt. Dus we moeten—die zijn in die zin altijd machtiger, we moeten daar nu ook niet onnozel over doen. En ge kunt als stad wel een beetje gaan reguleren, maar ge kunt niet—allez, ook, het stad heeft niet de middelen noch de intenties tegenwoordig om bijvoorbeeld zelf te gaan bouwen, om maar iets te zeggen. Dus ge kunt eigenlijk alleen maar regelen, en ge kunt een beetje kanaliseren—of katalyseren, misschien beter?

Jonas: Het economisch systeem, wat bedoelt ge daar dan precies mee?

Geert: Awel, het aspect om de dingen realiseerbaar te maken—een openbare structuur, privé-infrastructuur, dingen moeten gefinancierd worden—want dat park wordt eigenlijk, om het plat te zeggen, gefinancierd door de gebouwen die ernaast staan, hé.

Jonas: Ah, echt?

Anton: Ah ja. Omdat die er kunnen komen zijn—

Geert: Ja, en ook het feit dat den NMBS, of den—het is niet meer den NMBS, maar den eh... Allez, de vastgoedvariant van de NMBS—

Jonas: Infrabel?

Geert: Eurostation, sorry. Dat Eurostation—wadde?

Anton: Nog een speler!

Geert: Ja. Dat die hebben toegestaan dat eigenlijk twee derde van hun bouwgrond niet bebouwd wordt. Da's alleen dan natuurlijk omdat ze geld kregen, en fatsoenlijk geld kregen om op de rest dingen te zetten. Dus, 't is altijd een beetje een—

Anton: En da's dan het belang van de cash.

Geert: De belangen van de cash, ja. (lacht) Ja, we leven in zo'n samenleving, hé. (lacht)

Jonas: Ja, maar neen, da's interessant om ook dat te horen, ook is.

Anton: Dat was eigenlijk een stukje waar dat we nog niet veel over—

Jonas: Ja, inderdaad, want we weten wel van: "Oké, ja, dit zijn de buurtbewoners en wat zij willen enzovoort," maar den andere kant van het verhaal hadden we eigenlijk nog niet gehoord. Dus dat is wel interessant allemaal.

Geert: Ja. Ja, en eigenlijk is dat nog niet eens ons verhaal, hé. Dat is het verhaal waar dat wij tussen zitten, bij wijze van spreken.

Jonas: Ja, want jullie—jullie reguleren—

Geert: Ja, want in principe, als ge bij wijze van spreken zou vragen: "Wat wilde gij naast u?" Dan zegt iedereen: "Een park," of geen bebouwing, in alle geval. Of geen—in ieder geval niks "hard". Ja, dat kan wel hier en daar, maar dat bleef iets—dat kost, waar dat af en toe iets moet binnenkomen natuurlijk—al was 't maar om het te kunnen betalen. En dat is hier dan eigenlijk gewoon, zeg maar, het evenwicht geweest. Waar dat—denk ik nog vanuit, ik zal niet zeggen vanuit een dictatu—maar heel veel scheelde het niet—vanuit de politiek hier gezegd is van: "Eén derde moogt ge bebouwen en de rest wordt groen." Dus dat was een beetje...

Jonas: Ja.

Geert: Moet ik ook iets vertellen van hoe dat we daar mee naar hen—naar de buurt—mee zijn gesprongen. Communicatief?

Anton: Ja, misschien wel—da's wel interessant denk ik.

Geert: 'k Heb eigenlijk maar—ik heb eigenlijk de rest niet, maar ik zal wat .pdf'kes doorsturen. Ik heb ze nog wel hier en daar, maar de meesten—

Anton: Ja, we hebben op de website van de stad zelf ook wel wat dingen gevonden, maar dat zijn meestal zo'n losse afbeeldingen met een planneke hier en—

Geert: Ja, ja, ja. Maar de website da's een drama op dit moment.

Anton: Maar die gaat veranderen?

Geert: Die is al vijf jaar aan in herontwikkeling—en dat gaat nog vijf jaar duren, maar bon. Da's een ander paar mouwen. (lacht) We hebben dat op verschillende manieren gedaan hé. We hebben, in eerste instantie geconcentreerd op de communicatie rond de Kop van Kessel-Lo. Reeks van infovergaderingen, mensen—persoonlijke begeleidingen, omdat daar een paar heel moeilijke—daar moest een halve straat verdwijnen, of toch, tien huizen verdwijnen, dus... Dat was dan echt, face-to-face, mensen persoonlijk begeleiden. Uitleggen welk project er kwam, en dat dan gewoon via de verschillende kanalen—ge hebt hier Mozaïek dat hier overal



verspreid wordt in de Stad—

Anton: Maar dat zijn dan dingen die gericht worden naar het brede publiek.

Geert: Da's dan het brede publiek, ja. Dan hebben we ook, naar de buurt daar—of de brede buurt—dees is eigenlijk den oude, de nieuwe is helaas uitgeput, maar ik zal de .pdf doorsturen—eigenlijk waarin dat heel het concept wordt uitgelegd op een bladzijde of acht—

Anton: Dat was dan echt naar de plaatselijke, de lokale buurtbewoners, hé?

Geert: Ja, ja, waar dat ge eigenlijk gewoon kunt zien van: "Oké, wat is nu de bedoeling?" Zo hebben we er trouwens ook het verkeer bij gestoken—wat zijn dan de ontwikkelingen, wat zijn de gevolgen voor de straten?—letterlijk van welke straat is nog open en toe, op dat plan, oorspronkelijk. Euhm.

Anton: En hoe wordt daar dan—hoe begint dat dan, die communicatie? Is dat gewoon, krijgen de mensen plots een zo'n brochureke in de bus of—

Geert: Nee, meestal is het infovergaderingen, persconferentie, en dan—de infovergadering, da's eigenlijk de eerste persoonlijke dinges, zeg maar—

Anton: Maar dan worden de mensen daar wel persoonlijk voor uitgenodigd?

Geert: Ja, dan worden ze uitgenodigd, dan komen ze naar die—toen was 't nog infovergaderingen, tegenwoordig zijn dat infomarkten. Het verschil is dat het ene een uurtje duurt, en het andere zes uur duurt. Het voordeel van een infomarkt is dat ge mensen persoonlijk telkens van dat, en dat, en dat gaat er gebeuren. Da's eigenlijk een soort van tentoonstelling waar dat ge persoonlijk uitleg krijgt. Dat is eigenlijk het concept. En dat ook ten eerste omdat het veel minder confronterend is, en ten tweede ook veel positiever, omdat ge veel meer kunt uitleggen, en omgekeerd omdat ge veel meer input krijgt.

Anton: Dat mensen kunnen horen wat dat ze willen horen—aleja, waar dat ze naar vragen.

Geert: Voila. En ook, dat ge—omgekeerd ook hé—ge krijgt interessante input door zes uur lang de mensen te spreken. Vóór interessanter dan dikwijls het confronterende—drie, vier mensen die, heel agressief dan dikwijls nog, reageren op bepaalde onderwerpen, terwijl dan misschien de grote meerderheid wel vragen heeft, maar daar dan niet toe geraakt. Dus in die zin zijn we daar naar overgeschakeld. Dus dan, infomarkten, euhm, en infovergaderingen. Dan hebben we nu onlangs—bon, het heeft ook een jaar of vier stil gelegen, hé, 'k weet niet of ze daar al iets van gezegd hebben? 't Is crisis, zoals dat ge weet. (lacht)

Anton: Ja, ik heb wel zo op de website van—

Geert: Ja, want hier staat nog 2014 op denk ik? Ja, se, aanleg in 2014.

Anton: Ja, dat staat ook nog altijd op de website denk ik, dat het dan moest begonnen zijn of zo.

Geert: Is 't waar? Ja, ja ja.

Anton: Ja, wanneer gaat het eigenlijk effectief beginnen dan?

Geert: In september. In september gaan ze—want de aanbesteding is nu bezig. Maar het heeft een jaar of drie, vier, stilgelegen omdat gewoon geen geld niet meer was. Zo simpel is 't, het was op. Maar nu hebben ze het terug opgestart—want het was eigenlijk een heel duur project ook. Euhm. Dus—dan is het eigenlijk terug heropgestart, is 't ingevuld—en dan hebben we een nieuwe brochure rondgedeeld. Wanneer? Vorig jaar, in de herfst denk ik, hé? En nog is, echt alles op een rij—ook met die invulling erbij, en eigenlijk alles van het participatieproject. En de bedoeling is nu, maar we weten nu niet of het gaat lukken, maar we hopen het, om in juni—we doen ook regelmatig "Op Zondagen" heet dat eigenlijk, dat is eigenlijk een soort van die gigantische opendeurdagen in bepaalde grote stadsontwikkelingsgebieden—en nu is er weer in de centrale werkplaatsen een Op Zondag, in juni waarschijnlijk. De bedoeling is daar om nog is heel het plan voor te leggen, dus zowel van het park, als van het verkeer er achter, als van de centrale werkplaatsen. Op zich draait die ook vollen bak alles—

Jonas: Ja, ja, ja.

Geert: Zodanig dat ge ook een totaalbeeld krijgt van wat er eigenlijk in heel Kessel-Lo op poten staat. En dat wordt dan ook door dikwijls de lokale mensen bij betrokken—als die bepaalde activiteiten willen doen, integreren we dat mee in het programma, en dan zetten we dat mee op de zelfde dag. Bijvoorbeeld vorig jaar—'k weet niet, zijt ge op de centrale werkplaatsen al geweest?

Anton: Ja, ik fiets daar regelmatig door, dus...

Geert: Ah, voila. Dat tijdelijk park daar, dat is een ding van hun. Allez, ik bedoel, dat wordt wel een beetje mee gefinancierd van hier enzo, maar zij zijn eigenlijk de trekkers van het ding en dat is toen ook op de vorige centrale werkplaatsen gelanceerd, van: "Kijk, dat gaat hier nog een paar jaar onbebouwd blijven, wat gaan we daar mee doen?"

Anton: Beetje initiatieven zoeken...

Geert: Voila, voila. En dat is wel fijn, natuurlijk, als ge zo'n soort van coherentie vindt, hé.

Jonas: Ja, inderdaad.

Geert: En da's iets dat—stillekes aan aan het groeien is—'k zal het zo zeggen! (lacht) En dat wilt dus zeggen dat we in juni gaan proberen een stand van zaken te doen. En ondertussen zijn er nog gigantisch veel—hoe moet ik dat zeggen—bilaterale contacten geweest, daar was ik niet altijd bij. Dat was soms eens schepenen, soms de verkeersdeskundige, van de stad, met Toon—

Anton: Da's Tim Asperges, of zo?

Geert: Ja, den Tim, ja. Euhm, met Toon, en soms met andere bewonersverenigingen. En daar werd dan eigenlijk altijd zo'n beetje de respectievelijke verkeerssituatie besproken, afijn. Ze hebben daar heel veel gedaan. Ik heb het gevoel dat dat heel moeilijk loopt. Ja, omwille van de voor de hand liggende reden dat er niet éénduidig—niet van de ene nog van de andere kant—niet een eenduidig verhaal is, natuurlijk. En de beslissing die er nu genomen is, is om een soort van studie—en die is nu bezig denk ik—

Jonas: Ja. Dat vertelde Toon ook, denk ik. Ja, een soort telling of zo iets?

Geert: Ja. Dan eigenlijk op basis daarvan zouden we dan een voorstel willen doen voor heel het gebied. Maar dat gaat nooit een schoonheidsprijs winnen, zo iets.

Anton: Nee, nee. Ja en dat is per definitie ook helemaal niet mogelijk, omdat de stad ook gegroeid is vanuit een ander idee dan waar dat het nu naartoe moet gaan.

Geert: Ja, ook al, ook al.

Anton: Da's een beetje het probleem denk ik—of een grote verstedelijkingsproblematiek waarbij dat—nu moeten er oplossingen gezocht worden voor het beleid van lang geleden, of de groei van lang geleden.

Geert: Ja, da's waar. Want eigenlijk, heel dat gebied, da's eigenlijk—ik weet niet of ge dat ooit gelezen hebt—da's op basis van landbouwsysteem-akkers opgebouwd. Kessel-Lo was er pas, 't is pas met de fusie—eind jaren zeventig—bij elkaar gekomen. En daarvoor, werd hier letterlijk naar elkaar toe gebouwd. Kessel-Lo wou eigenlijk niets te maken hebben met Leuven, en omgekeerd. En nu moeten die in ene keer met elkaar samen zitten, en zitten we met een historisch conflict—plus die twee steenwegen—da's eigenlijk te weinig om heel Kessel-Lo te gaan—

Anton: Ja, en dan hebt ge ook nog die gigantische spoorweg die—

Jonas: Ja, die daar tussen loopt. Want dat was eigenlijk waar wij ons eerste project—

Anton: Ge kunt het zelfs zien hier, op het plannetje. Wat dat wij in gedachten hadden, zogezegd, van stel—

Geert: Overkoepe—

Anton: —'t Stad heeft heel veel geld en—

Jonas: Stel. (lacht)

Anton: —dat ge gewoon heel dit stuk zou kunnen overkoepelen zagezegd.

Geert: Da's ooit is serieus bestudeerd, hé?

Jonas: Is dat?

Anton: Ah.

Geert: In de jaren tachtig, denk ik—is dat serieus bestudeerd. Want da's eigenlijk nog de oorsprong ook van heel het stationsproject hier.

Anton: Ah, ja ja, oké. Want, dat schept wel mogelijkheden omdat de sporen gewoon veel lager liggen dan—

Jonas: Ja, inderdaad.

Geert: Da's waar. Maar bon—daar waren een paar redenen waarom dat dat niet gebeurd is. Financieel, één. Maar eigenlijk ook, de idee van—ook al kunde dat oplossen volgens mij, maar bon—dan komt den druk er wel weer op om er vooral voor te zorgen dat er geen extra autoverkeer naar de stad te trekken. Want ze waren bang van, ja, als ge dat doet—dan krijgt ge hier de vraag om de Diestse Steenweg gewoon over die sporen te trekken. En dan gaat ge weer, zowel op uwe ring, en dan zeker ook—het gevaar voor de binnenstad—weer extra verkeer in dat gebied trekken. Dat wouden ze eigenlijk ten alle prijzen vermijden.

Jonas: Ja, wij waren—hoe veel was het? Moest ge dit stuk helemaal overkappen—en hier tot aan de Tivolibrug? Dan kon ge negen hectare—

Anton: Acht hectare.

Jonas: Of ja, acht hectare winnen aan—ja, just ja, acht—aan ruimte, aan oppervlakte. Maar ja.

Anton: Dat was onze...

Jonas: Dat was heel utopisch.

Geert: Ik heb nu van morgen gelezen dat onze vrienden van Ringland—ze hebben gisteren hun dingen gepresenteerd—wat was het? Ik verschoot ervan. Want ze zeiden dat maar tien procent met immobiliën kon gefinancierd worden. Dus van die overkapping—en dat de rest met tol moest gefinancierd worden.

Jonas: Ja, inderdaad. Ze gingen—

Geert: Ik dacht van: "Wow, dat slaagt tegen!" (lacht)

Jonas: Maar dat is wel ook—ik vind dat echt een heel goed project, dat Ringland.

Geert: Absoluut, maar dat wilt wel zeggen—aleja, in Antwerpen is dat relevant, omdat dat ten eerste over een groter gebied gaat, dus ge hebt een veel grotere stad—dus dat ook uw toelinkomsten ook een stuk hoger kunnen zijn. Maar ik schrok ervan dat dat maar tien procent was dat ze daarmee konden financieren. Oké, ze laten wel, twee derde, of zelfs meer, open hé? Groen, hé?

Maar dan nog, aleja—het sloeg me tegen. (lacht)

Jonas: Ja, want dat is—ja...

Geert: Bon, ze kunnen dat, denk ik, krachtiger verdedigen, hé.

Jonas: Twee euro tol?

Anton: Twee euro per keer ja.

Geert: Voor den auto, telkens als ge er passeert. Maar aleja, twee euro, ça va nog.

Anton: Met abonnementsformules kunde dat waarschijnlijk nog—

Geert: Voila. En dat ge moet betalen om 't stad binnen te rijden—het is raar dat het hier niet is, maar da's een ander paar mouwen. Maar goed. Wat doen we nog. Vanuit communicatief oogpunt, of vanuit—ja. Weet ge iets van hoe dat het ontwerp er gekomen is? Van de wedstrijd?

Jonas: Ja, nee. Eigenlijk niet?

Geert: Ah voila. Da's misschien ook een belangrijk aspectje. Want er was eerst het basisconcept van: "We gaan er een park maken, en we gaan het financieren vanuit de stad uit." Maar, de dingen—voor het ontwerp zelf dan, omdat het eigenlijk een heel specifiek gegeven is hé, zo'n lang, smal ding—hebben we relatief rap gezegd van: "We gaan het niet zelf doen." Het is ook een redelijk complex—we gaan er een wedstrijd voor uitschrijven. En er is een wedstrijd gebeurd, in samenwerking met de Smets (?), da's de Vlaamse bouwmeester—waar dan denk ik vijf groepen uit gekomen zijn. Dus van verschillende—zowel technische als landschapsonterpentechnische bureaus. En, euhm. Uiteindelijk is dat gewonnen door de mannen die hier op staan he. Archineering, en—hoe heet het ander weer al?

Anton: West-8 of zo iets?

Geert: Nee, nee. West-8 niet, hé. HNS, H+N+S, landschapsarchitecten. Dat zijn eigenlijk twee Nederlandse bureaus. H+N+S is eigenlijk geselecteerd—zijn sterke punt is echt het ontwerpmatige: hoe dat ge met de hoogteverschillen moet werken, welke bomen en struiken dat soort dingen. En de anderen zijn geselecteerd—Archineering, dat was in dezelfde groep voor alle duidelijkheid—op basis van hun kennis of hun know-how van fietspaden en fietslinken, en alles wat daar mee te maken heeft. Plus, ook hun technisch—en oké—maar gewoon omdat we die combinatie ook heel duidelijk wouden maken. Oké, 't is een park, maar ook tegelijkertijd een route. Een route voor fietsers, om gemakkelijk van de ene naar de andere kant—op een fijne manier van den ene naar de andere kant te geraken. Het is langs de ene kant lokaal, en langs de andere kant is het echt wel gewoon een verbindingsstuk tussen verschillende dingen. En ooit, wanneer er weer geld is, moet ook die brug er dringend komen.

Jonas: Ja, want er was toch één, hé? Vroeger, er was toch daar een brug.

Geert: Daar niet. Hier was een brug. En waar dat nu ook die brug is, de aansluiting stillekes aan ook gaat komen.

Anton: Daar hebben we ook wat—

Geert: Maar vooral deze brug zou er moeten geraken. Da's tussen het provincieplein en één van die bastions. Da's ook—het winnend ontwerp is daarop ook geselecteerd. Ze gaan hier zo twee verhardingen—twee bastions, twee pleinen, zeg maar—waar dat—enerzijds is dit vooral gericht op de buurt, maar anderzijds was dit vooral voor het idee van de brug, en soort van samenkomstplek—een samenkomst waar al de verschillende stromen bij elkaar gingen komen. En dat blijft, hé, ik bedoel—

Anton: En gaat hier ook geen brug onder komen nog, of zo?

Geert: Ja het idee was om hier nog een fietserstunnelke te steken, maar da's voorlopig afgevoerd, wegens geen centen. Omdat, hier komt eigenlijk een heel fietspad dan, naar de parkabdij, langs de achterkant van de huizen daar. Da's wel technisch al—

Anton: Dat de fietsers niet meer over de—nu is dat altijd de kinderenstroom naar het Sint-Albertuscollege en het Heilig Hart enzo.

Geert: Ja, ja. Ze hebben nu—allez, dit is nog een oud planneke, ze hebben nu de dingen helemaal aangepast—het kruispunt gaan ze wel helemaal heraanleggen, om het veiliger te maken. Maar het gaat niet ongelijkvloers komen. Wat is er nog geweest? Ja wat ik eigenlijk vergeten ben—want ik had eigenlijk moeten opschrijven—er is nog een aanpassing van het RUP geweest, het RUP van BUUR. Een jaar of twee geleden, om nog een hele hoop details te regelen, er paste toen ook nog een studentencomplex in—

Anton: Ja, hier komt, aan den overkant komt ook nog een parkske zeker?

Geert: Hier.

Anton: Ah, daar.

Geert: Ah. Ja, hier komt ook een parkske, ja, ja. Dat heeft daar niks mee te maken. De Tiensesteenweg—ja, dat klopt. Klein Rijsel.

Anton: Is dat ook geen residentie of zo?

Geert: Daar komt ook een—dat zijn sociale woningen plus een park die dan aansluiten aan de woningen daar. Dat klopt.

Anton: Ja, want daar waren wij ook origineel—we waren zo het gebied eens gaan scouten, zagezegd. Dat is daar nu ook zo'n beetje half braakliggend, half—

Jonas: Ah, toch. Ja, ja, ja.

Geert: Ja, da's een plek, hé.

Jonas: Ja, 'k was efkes niet mee—

Geert: —aan het provinciehuis is zo'n park en dan is 't—

Anton: —en een speeltuintje en—

Jonas: Ja, ja, juist.

Geert: Dus, ja. Dat gaan ze hier ook nog aanleggen.

Jonas: Ja, oké.

Geert: Ja, het is inderdaad, een kluwen van verschillende projecten in elkaar. En hoe dat het nu verder gaat in de komende jaren...

In principe—dit wordt aangelegd vanaf september. Een jaar of twee, drie gaat dat duren vermoed ik. En dat zijn ze hier

ondertussen ook nog bezig—die laatste toren.

Jonas: Ja, just. Da's dat met die parking enzo, ook.

Geert: Ja. De parking die zo geweldig schoon is. Een oranje toevoer.

Anton: Met mooie roze constructie.

Geert: (lacht) Da's duidelijk, we gaan het daar op houden. (lacht)

Jonas: Die al aan het afbleken is.

Geert: Ja, en vooral van de werken, al de vettigheid dat daar naar beneden stroomt.

Jonas: Ah, da's daarvan...

Geert: Ja, da's daar van.

Jonas: Ik dacht dat dat van 't licht ofzo was, dat dat was afgebleekt.

Geert: Nee, nee, nee. Ik denk niet dat 't de meest—hoe moet ik dat zeggen—duurzame constructie ter wereld is, maar da's een ander paar mouwen. (lacht) Ja, want los van het architecturale—want dat vind ik dat persoonlijk een relatief drama—wat dat inhoudelijk wel interessant was, en da's ook iets waar dat ge als stad iets meer vat op hebt, is dat eigenlijk heel de ontwikkeling hier—da's tien jaar later als deze kant—het grote verschil is dat ge hier wel een soort van stedelijke variatie hebt, en hier eigenlijk niet.

Aleja, hier zijn 't kantoren, hé. Punt. Heel die rij tot en met Provinciehuis, is één grote kantorenblok. Terwijl dat ge aan den overkant wél de variatie hebt van woningen, kantoren, een hotel. Oorspronkelijk was er ook een cinema in, die is helaas gesneuveld. Maar daar krijgt ge wel een soort van stedelijke variatie dat—eigenlijk de bedoeling was om hier ook in te krijgen—maar toen blijkbaar nog niet haalbaar was, en economisch nog niet haalbaar was. En vijf jaar later wel—en dat vind ik op zich wel een interessante evolutie. Ook om maar te zeggen hoe rap de dingen kantelen. Eigenlijk is dat een heel essentieel onderdeel om uw kwaliteit en uw identiteit van dit stuk te krijgen. Nu is dat dus fijn, tussen acht en zeven—of tussen acht en zes—maar nadien is dat een lege boulevard. Punt. Terwijl dat ge hier nog wel wat leven hebt, 's avonds. En eigenlijk is dat—

Anton: En, ja. Daar hebt ge sowieso een stroom van mensen die naar het station moeten—

Geert: Ja. Da's waar. Da's een beetje jammer. Maar voor de rest—

Anton: Maar da's toch ook wat dat ze hopen te houden, hier? Bij de centrale werkplaatsen, met de—

Geert: Ja. Maar dat is dan wel, relatief veel aandeel wonen in—maar daar zitten inderdaad nog wat andere dingen tussen. Maar daar gingen de publieke functies vooral in die hallen gezet worden. En daar komt de problematiek van de kostprijs van die hallen naar boven. Het zijn heel schone hallen, en iedereen vind dat graaf—en iedereen wilt dat behouden—maar—

Anton: Het kost te veel geld om ze te herwerken.

Geert: Een bom geld. En, ja. Nieuwbouw is goedkoper en energievriendelijker... Maar bon, ze gaan het wel doen.

Anton: Maar nu zijn ze toch bezig met het te renoveren, al, van twee hallen ofzo? Er staan toch al stellingen rond.

Geert: Euh. Ze zijn instandhoudingswerken aan het doen. (lacht) Om er voor te zorgen dat ze het kunnen hergebruiken binnen een paar jaar. Dat is het concept.

Anton: Ah, oké.

Geert: Ze hebben dat bij Hal 9 nu gedaan, een jaar of twee geleden—maar ook daar gaan ze dat terug moeten doen. Om maar te zeggen—

Jonas: Ik ben daar ooit eens binnen geweest—in zo'n hal. Toen dat nog echt zo één gans leegstaand park was. Ik weet niet, een paar jaar terug of zo? Drie vier jaar terug of zo?

Anton: Ja, het Spit heeft daar nog lang gezeten, hé?

Geert: Ja, just.

Jonas: Ja, maar daar is ergens zo een tijd geweest dat er niks was. Dat het echt zo gewoon braakliggend was, en dan ben ik is binnen geweest, in—als ge de steenweg hebt—de achterste hal, helemaal. Ik weet niet welke dat is.

Geert: Ah, ja. Hal 9.

Anton: Die héle grote.

Jonas: Ah, awel, dat is Hal 9. Waar dat de bibliotheek in gaat komen, of zo iets?

Geert: Ja, nee dat gaat van voor komen. De jeugddienst gaat erin komen. Nu dat blijft wel overeind, ze—dat plan. Maar euhm. Ik denk binnen een jaar of twee, dat ze dat eindelijk gaan kunnen doen. Het is crisis, hé, mannen. (lacht)

Jonas: Ja, maar nee—

Geert: Ja, maar 't is echt hé.

Jonas: Het is goed dat ge realistisch—allez, dat ge eerlijk en realistisch zijt met ons—ook over het feit dat het crisis is en dat er te weinig geld is. Dat is realistisch. Dat is niks voor u over te schamen of zo.

Geert: Nee, nee. Maar dat is ook—ge ziet dat in heel veel stedelijke ontwikkelingsprojecten, dat de laatste jaren de gas—

Anton: Terwijl d'r eigenlijk—aleja, want we hebben allebei wat research moeten doen al, omdat we ook met zo'n paper, die netjes onderbouwd moet zijn—dat het toch pas vanaf de jaren negentig is, die hele vernieuwingsdingen.

Geert: Ja, absoluut.

Anton: Nu is het precies toch aan het minderen dan, met—aleja, de plannen niet, maar de uitvoering ervan wel dan misschien.

Geert: Hier en daar wel, ja. De publieke financiering stukt een beetje. De private, in tegenstelling tot andere steden, lukt nog wel, maar—afijn, dat heeft met de specifieke situatie van Leuven te maken natuurlijk, dat toch nog altijd een interessante mark is voor ontwikkelaars, hier. Omdat het een kleine stad is, met grote inkomens. Dus veel vraag, mensen die bereid zijn om—da's persoonlijk—waaninnige prijzen te betalen voor bepaalde kleine appartementen. Ja, da's natuurlijk... Gefundenes Fressen voor ontwikkelaars, hé. Die blokken blijven—en ook de verschillende projecten—de Vaartkom blijft gaan. Dan, publiek—

Jonas: Ja, inderdaad. De vaartkom, da's ook geen goedkoop project, vermoed ik. Aangezien dat ze daar ook de Silo gaan—

Geert: Ja, daar zijn we ook nog niet aan toe, die silo. Da's nog—

Anton: Da's toch—da's wel schoon, als 't er zou komen. Impressionant.

Geert: Als het er zou komen. Da's waar.

Jonas: Als 't er zou komen. (lacht) Nadruk daar op.

Anton: Da's wel een prijskaartje dat daar aan hangt. Veel nullekes. Maar goed.

Geert: Zijn er bepaalde aspectjes, thema's...

Jonas: Wacht ze, effekes zien.

Geert: Misschien efkes, als ge de rol van de stad op zich van de stad moet hebben, waar dat wij—bij wijze van spreken—een rol in spelen, is als tussendingen, uiteraard. Maar wij, de stad maakt de Ruimtelijke UitvoeringsPlannen, van alle gebieden. En eigenlijk is dat den enige, maar wel een gigantisch sterke hamer dat ge hebt. Dus, gewoon door het feit dat ge—

Anton: Ja. Ge hebt een veto.

Geert: Het feit dat ge grondbestemming kunt geven, dat ge dat soort dingen kunt maken—maakt eigenlijk dat ge de contouren kunt vastleggen van heel uw gebied. Voor alle duidelijkheid, we maken dat niet vanuit een ivoren toren, maar dat wordt eigenlijk gemaakt ten eerste vanuit—ja, wat dat ge wel weet—van algemeen belang. Maar ten tweede uiteraard ook met alle—

Anton: In samenspraak.

Geert: —in samenspraak met—officieel en officieus—met alles en iedereen die daar in de buurt woont en werkt, en gronden heeft —ook niet onbelangrijk. En op basis daarvan krijgt ge eigenlijk een ruimtelijk uitvoeringsplan. En dat is dan in verschillende fases eigenlijk ook naar de buurt gecommuniceerd. Eerst gewoon—eerst masterplan, dan het voorontwerp, dan het ontwerp en dan definitief. En dan definitief en dan de aanpassing—(onverstaanbaar). Da's eigenlijk ook een proces van jaren. En da's ook niet slecht dat dat een proces is van jaren, want er is—als ge het begin vergelijkt met het einde, dan is daar enorm veel in geëvolueerd.

Dat is hier zo gebeurd, maar dat is ook in de Vaartkom zo gebeurd, en dat is ook aan de Hertogensite nu aan het gebeuren. Dat is eigenlijk in alle grote projecten zo. Dat is eigenlijk het ding—als ge als stad één ding hebt, dan is het dat. Eén wapen, dat. Als ge dan nog een grote ontwikkelaar hebt, zoals hier—dan kunde nog is een overeenkomst met de ontwikkelaar sluiten, bijvoorbeeld over het aantal sociale- of stadswoningen dat ze in hun project moeten steken, en dat soort toestanden. Maar dat is alleen maar als ge grote ontwikkelaars hebt, zoals hier—zoals in de Vaartkom, daar hebt ge er zo'n drie. Zoals aan de Hertogensite, daar hebben we er één. Enzovoort. Voila.

Anton: Ja, 't is moeilijk denk ik voor ons om dat—

Geert: Waar dat jullie nu naar toe gaan met al die informatie— (lacht)

Anton: —om onze problematiek te gaan vastpinnen eigenlijk.

Jonas: Ja, inderdaad.

Anton: Maar misschien moeten we het anders bekijken, en bijvoorbeeld vanuit het standpunt van: "Stel, dat als jullie als stad heel utopisch mogen zijn—wat zouden jullie dan kunnen of willen wensen?" Want, het geen dat wij gaan maken, gaat sowieso denk ik, ten eerste niet gebruikt worden—als we daar eerlijk in zijn—

Jonas: Ja, nee, ja.

Anton: Maar het zou moeten kunnen gebruikt worden. Het zal ook niet volstrekt realiseerbaar zijn.

Jonas: Het mag, ja—utopisch zijn.

Geert: Maar eigenlijk hé, het utopisch gedeelte, het vrijdenkende gedeelte—ge hebt eigenlijk nog vroeger dan die concrete projecten, dat zit in uw structuurplan of zo ietske. Dus ik weet niet of ge daar heel veel over weet, maar wij hebben van de stad zo'n structuurplan opgemaakt, en dat is eigenlijk waar dat ge alle verschillende functies, en heel het gebied van de stad gaat omschrijven—waar dat ge de komende twintig jaar naar toe gaat, en wat ge maakt. Tussen, pak maar 2000 en 2003—en dat is nu aan herziening toe. Maar dat is eigenlijk het moment waar dat ge The Big Picture maakt, en waar dat ge zegt van: "Kijk, hoeveel auto's gaan er over tien jaar bijkomen, en hoe gaan die evolueren? Hoe gaan we—

Anton: Dus ge gaat kijken naar de projecties van het aantal inwoners of—

Geert: Ja. Hoeveel mensen gaan we nog verkrijgen—waar kunnen die bij, waar kunnen die niet bij? Waar kunnen we vooral niet bij? Wat is het probleem met de fietsen op dit moment, waar zijn de oplossingen daarvoor? Dat is eigenlijk het moment dat ge een groter beeld maakt. En we hebben dat toen, in 2000 hebben we eerst de hele oefening bij ons gemaakt—die hebben we met alle belanghebbenden gemaakt—en dan zijn we daarmee naar de bevolking gegaan, twee jaar lang. (lacht) Maar dat was ook niet vanuit het participatief idee, van: "Ge moogt mee nadenken," maar toen was het nog vanuit het idee van: "Zeg mij wat er goed is en wat er slecht is." En dat hebben we dan zo min of meer gedaan. En nu was die idee om dat eventueel wel al wat vanuit een participatief idee te gaan opbouwen—en het is daar een beetje aan het blokkeren op dit moment, want dat is zo complex, en zo groot, en zoveel verschillende belangen—

Anton: En dan gaat ge zo allemaal kleine stemmetjes hebben—

Geert: En het is heel—vaak moeilijk om mensen te vinden die mee denken, los van hun eigen *hic et nunc*. Dat willen we graag, en er zijn er ongetwijfeld, maar het feit dat ge die gaat selecteren is op zich al heel subjectief. Ge kunt wel zeggen van: "Den Toon is ne goeie, en den diene daar is niet goed want die denkt alleen maar vanuit zijne auto." Aleja...

Jonas: Ja, ja.

Geert: Daar zou op zich—

Anton: Maar misschien heeft die even veel gelijk.

Geert: Ah, ja. Vanuit zijn auto-standpunt hé. Absoluut, absoluut. Ook al kunde dan zeggen van: "Kijk, als we nog vijf procent auto's bij krijgen, dan staat den boel gewoon stil." Dus dat is een—en we zijn aan het zoeken, ook naar een—we waren daarjuist er mee bezig—ook naar een soort van infographic systeem te maken, en te zeggen van: "Kijk dat is de situatie, dat zijn de uitdagingen, hoe moeten we daar nu mee rond."

Anton: Ja, misschien is dat wel iets waar dat wij zouden—maar dan blijft het wel natuurlijk specifiek over Leuven gaan?

Jonas: Maar ja, uiteindelijk, ja.

Geert: Ja, maar dat gaat ge natuurlijk overal hebben als het Europese steden zijn. Want, au fond zijn de dingen waar dat wij mee geconfronteerd worden misschien een beetje anders dan de andere steden, maar—

Anton: Ja, maar als het echt al—het zullen de zelfde uitdagingen zijn.

Jonas: Ja, maar ja. Onze taak is eigenlijk om iets te gaan ontwerpen wat duidelijkheid werpt binnen de problemen binnen ons stad ook, nee?

Anton: En dat misschien iets aanreikt aan mensen om makkelijker dingen te bekijken, en zo.

Geert: En moeten jullie ook letterlijk visualiseren?

Jonas: Ja, ja.

Geert: Dat vind ik—allez, da's iets waar dat wij heel hard op aan het sjikken zijn. Hoe maakt ge duidelijk van—want ge kunt met cijferkes aankomen, en dit en dat, en dit en dat. Maar dat is, pff—



Jonas: Ja, nee, nee. Dat zegt niks.

Anton: Dat is een beetje wat wij studeren eigenlijk.

Geert: (lacht) Awel ja, 't is daar mee.

Anton: Het visueel overbrengen van informatie.

Jonas: Ja, inderdaad.

Geert: En op zich is dat wel iets interessants. Dat ge inderdaad door drie, vier sterke beelden al—aleja, ge kunt duidelijk maken, wast 't maar bij wijze van spreken—slecht voorbeeld, hé—een huizeke, en er zit al zoveel volk in en er kan nog zoveel volk bij. Er zijn zo veel mensen die dat binnen willen.

Anton: En is dat—dat plan dat jullie bijvoorbeeld in 2003, of wanneer dat het dan ook was—is dat beschikbaar of kunnen wij dat inkijken?

Geert: Ja, maar dat zijn achthonderd bladzijdes. (lacht) Aleja, er zijn ook kortere varianten van, dus ja.

Anton: Want het kan misschien wel interessant zijn om daar eens héél diagonaal door te gaan. Gewoon zodat we kunnen zien van: "Wat zijn bijvoorbeeld dingen waar dat wij iets mee kunnen gaan doen," of zo, hé?

Jonas: Ja.

Anton: Want ik denk dat het dan wel interessant is om dat te gaan terugkoppelen bijvoorbeeld aan zo'n beeldtaal, of een soort van —ja, een taal, hé? Een soort van—

Jonas: Of een, ja, een voorstelling—maar, ja.

Geert: Ja, eerst en vooral een analyse en dan vooral toch een evolutie en duik daarin van waar dat ge naartoe wilt. 't Is dat eigenlijk dat ge moet—

Jonas: Ja, want over die infografieken dat jullie maken—da's gewoon proberen voor te stellen wat dat de problemen hier specifiek zijn, of echt in de stad, of...

Geert: Dat gaat over heel de stad, eigenlijk. Het begint eigenlijk vanuit de globale problematiek, per thema—en dan wordt dat toegespitst telkens op de respectievelijke plaatsen waar dat we naar toe gaan. Dus ge kunt beginnen met uw informatie—bijvoorbeeld rond de toename van autobewegingen—of de afname, maar helaas de toename van het aandeel autobewegingen. En dan zeggen van: "Kijk, we verwachten nog x-aantal mensen in de buurt bij, en die functies komen er ook nog bij: wat zijn de gevolgen, en wat zijn eventueel de oplossingen, of wat zijn alternatieven?" Dus dat zijn eigenlijk—da's de denkpiste dat we nu aan het doen zijn. Voor alle duidelijkheid, da's een denkpiste die voorligt, maar waar dat ze met het college nog niet allemaal overtuigd zijn—we zijn er met z'n allen aan aan het duwen, 'k zal het zo zeggen. (lacht)

Jonas: Ja, maar nee, dat is interessant.

Geert: Ook omdat—aleja, om het simpel te zeggen—niet iedereen heeft dezelfde visie over de evolutie van de stad, natuurlijk.

Jonas: Maar dat vertrekt wel vanuit het structuurplan, zo iets?

Geert: Ja, ja. Het structuurplan is een soort van globaal beeld, waar een mobiliteitsplan ook in past—da's eigenlijk de essentie van uw stad, vind ik, maar bon. Hoe dat ge het wilt—de hardware van uw stad—software da's iets anders, dat moet er nadien in. Da's eigenlijk de essentie, hé? Welke ruimtes dat ge hebt, welke—proberen te motiveren wat dat ge eerst ga proberen af te blokken.

Anton: Ja, en misschien is dat wel interessant om—allez, iets aanreiken wat dat die motivatie van dat plan vergemakkelijkt, of—vertalen naar een—

Jonas: Soort toolkit, iets?

Anton: —naar een leesbaar geheel, dat geen achthonderd pagina's nodig heeft. Maar dat ge gewoon, kort kunt...

Jonas: Ja, maar nee. Dat is typisch eigenlijk aan het stad, dat dat veel—

Anton: Dat is zo complex.

Jonas: Ja, inderdaad.

Geert: Da's waar.

Jonas: Maar zo iets—zo'n visualisatie, willen jullie dat dan communiceren naar schepenen toe, of 't stad zelf?

Geert: Bevolking toe, hé? Ik denk dat het vooral relevant is voor de bevolking, hé? De schepenen mogen al is—ze worden betaald om al eens een paar A4'kes te lezen, zal ik maar zeggen. Maar het is vooral relevant denk ik—

Jonas: Om de bevolking duidelijk te maken—

Geert: Daarom ook dat wij ook dat soort van boekskes maken. Da's zo de Mozaïek dat we—ik dacht dat het Park Belle-Vue erin stond, maar da's niet waar. Maar dat is eigenlijk het beleidsplan van Groen, vertaald. Dat wilt zeggen dat ge de concrete projectjes er in zet, en dat ge stiekem hier en daar de beleidsdoelstellingen er mee in schuifelt, maar bijna zodanig dat ge het bijna niet merkt. Dat is goed—da's één manier, hé, in een boekske steken, foto'ke, haalbaar, verdelen in alle bussen, en dit en dat.

Jonas: Maar da's éénrichtingsverkeer, hé.

Geert: Maar da's éénrichtingsverkeer, voila. En nu zijn we aan het zoeken naar—we doen dat ook met tentoonstellingen, hé—wat dat ik daarstraks al zei, die infonamiddagen—en dat is al een beetje meer tweerichtingsverkeer. Maar nog niet genoeg naar ons goesting. Tot nu toe hebben we aan tweerichtingsverkeer gedacht, vooral op digitaal niveau—maar allez, bon, dat ligt—zoals ik daarstraks al zei—in het verlengde van de website. Ligt totaal op z'n gat op dit moment. Dus daar zijn we nu een andere manier aan het zoeken, en wat dat we hadden gedacht: een soort van container in te richten, en met die container overal de stad rond te trekken, alle plannen daar op één of andere manier in te visualiseren—

Anton: Ja, ik denk dat zo'n digitaal plan—allez, ik bedoel, dat is de toekomst hé, hoe dat ge het nu draait of keert.

Geert: Ja dat—da's een feit.

Jonas: Steden hebben het altijd moeilijk met digitale dingen, hé.

Geert: (lacht)

Jonas: Als ge zo de website bekijkt, van allez—ook zo van België, of van dingen zelf—als ge zo iets moet doen—

Anton: Overheden.

Jonas: —Student on Web of zo iets, of weet ik veel. Overheden, ja, inderdaad. Da's altijd zo'n—sorry dat ik het zeg—een klucht. (lacht)

Geert: Weet ge hoe dat dat onder andere komt, en dat gaat omdat ze de goedkoopste moeten pakken.

Jonas: Is dat? Ah, oké.

Geert: Dat is omdat de wet van de overheid—bij zo'n opdrachten moet ge in principe altijd de goedkoopste van een opdracht pakken. En dat zijn dikwijls bedrijven die zwaar onder hunnen prijs inzetten om het binnen te halen, en eens dat ze het binnen hebben, beginnen die van alles bij te vragen om bepaalde tools te ontwikkelen. En dan zegt ge: "Ja maar dat was niet binnen jullie aanbod?" En dan begint de discussie—

Jonas: Ma wa.

Geert: En bla bla bla. En dat is—echt waar—één van de hoofdredenen.

Jonas: Amai.

Geert: Dat is om te rotten. Maar bon.



Jonas: Wist ik ook niet.

Geert: (lacht)

Anton: Ge leert veel bij!

Jonas: Ah, da's dus de reden! Oké.

Geert: Maar ja, eigenlijk niet de enige, maar toch. Drie kwart van de gevallen, ja, absoluut.

Jonas: Echt? Allee, je.

Geert: Ja, da's moeilijk hé. Op zich, da's ook ne sector waar dat veel geld in zit, en moeilijk controleerbaar, dus da's een beetje—

Jonas: Ja, da's waar, da's waar.

Geert: Want, wat is de ene aan het doen... Plus, het varieert heel snel hé. En dan de discussie—dan die gigantische discussie of dat er inhoud moet op de website of niet, en dat soort dingen...

Anton: En wie gaat dat aanleveren, en wie onderhoudt dat dan.

Geert: Ja, voila, dat is de discussie.

Jonas: Ja, maar voor zo iets, voor zo'n infografiek—als ge het tweerichtingsverkeer wilt, is online wel echt—

Geert: Ne goeie, hé?

Anton: Ja, zeker—awel, ja, maar, als ge het nu gewoon simpel bekijkt als—bijvoorbeeld als de buurtbewoner—ik zeg nu maar iets—dat ge als buurtbewoner bijvoorbeeld kunt zeggen van: "Oké, ik wil iets met mijn straat doen." Hoe dat ge dat kunt inzenden of weet ik veel? Ik weet nu niet of dat belang heeft, of niet. Maar dat ge bijvoorbeeld kunt zeggen: "Hier is mijn straat, hier wil ik een kruispunt, of hier wil ik éénrichtingsverkeer"—dat ge met een pijl kunt aanduiden, of zo. Dat we zo iets zouden kunnen—da's nu een héél...

Jonas: Ja, da's wel heel—want als dan honderd burgers dat gaan doen dan... Maar da's iets—dat is wel een beetje onze taak wel, hé? Wat dat wij wel kunnen gaan doen.

Geert: Ja, en vooral hoe dat ge dat dan kunt, op het einde kunt doen samenbouwen tot één of twee, of drie varianten, of weet ik veel. Wij hebben dat bijvoorbeeld op papier gedaan, bij Bodart—niet zo lang geleden, vorig jaar—en ge krijgt inderdaad honderdvijftig varianten, dat ge denkt—

Jonas: Ja, inderdaad, dat is een beetje het probleem.

Anton: En dan: "Wat nu?"

Geert: Ja. (lacht) En dan kunt ge zelf een beetje gaan de grote lijnen uit halen, maar eigenlijk moet ge dat op voorhand doen. Ge moet eigenlijk op voorhand zeggen—

Anton: Hier zijn grote lijnen, en dan moeten ze—

Geert: Ja. En moet daar eigenlijk dan een soort van—ja, een paar varianten eigenlijk van—meer die variant, meer die variant...

Anton: Want da's natuurlijk ook wel zo'n beetje het ding van de stad—het stad is er om dat soort dingen eigenlijk te doen. Het is niet aan de burgers om het beleid uit te stippelen, of—

Geert: Nee, da's waar. Ja, én nee, hé. Want hoe langer hoe meer wel.

Anton: Ja. Het is natuurlijk belangrijk dat er vanuit de buurt komt, natuurlijk.

Geert: Ja, dat er ook input is. Want dat is denk ik—maar dan spreek ik natuurlijk helemaal vanuit de persoonlijke titel, vanuit waar dat ik woon—hebben we onlangs weer zo'n referendum gehad waarvan dat ik dacht: "Wadde?" Ik denk dat ge gewoon een paar varianten moet maken, en dat ge niet zozeer elke individuele burger zijn individuele expressie moet kwijt laten raken, maar dat ge gewoon een paar varianten moet maken. En dat ge moet zeggen van: "Kijk, dat is scenario A, B, C en D. En het is daar eigenlijk tussen dat we moeten gaan kiezen." En dat moet daarom nog niet in de puntjes uitgewerkt, zijn, maar wel de principes.

Bijvoorbeeld het één is—allez, om het nu simpel te zeggen, als ge het nu toepast hier op van achter—van alle auto's gewoon zoals nu. B, ge gaat alleen nog maar bepaalde zijstraten hier op laten uitkomen en de rest gaat allemaal af laten wijken op de dingen. C is dat ge alleen nog maar de fietsers laat—aleja, dat ge echt verschillende gradaties krijgt—

Anton: Ik denk dat dan alleen de buurtbewoners zelf—

Geert: —en hoe dat dan concreet eruit ziet, en hoe dat dan het kruispunt eruit ziet—dan is 't eigenlijk de taak van de stad.

Anton: Het gaat dan eigenlijk over groeiplannen en niet zozeer over alle—

Jonas: Zo iets moet dan eigenlijk vanuit de buurtcomité's, en niet vanuit elke individuele burger, hé. Want dat is dan iets wat dan het buurtcomité moet gaan regelen—het buurtcomité, of weet ik veel moet dat dan gaan—hoe moet ik het zeggen—communiceren—

Anton: Aanleveren?

Jonas: —of aanleveren, aan het platform dat wij—hoe moet ik het zeggen—bouwen? En dan hebt ge wel, ergens, een concreet idee—in plaats dat ge honderd verschillende ideeën hebt van honderd verschillende burgers—nee. Beetje de taak van, aleja, 'k weet niet.

Anton: Dat een buurt zijn belang verdedigt.

Jonas: Ja, inderdaad, dat een buurt dat eerste plan van honderd vijftig verschillende plannen gaat samenvoegen, en daar uiteindelijk die vier versies uit gaat halen, en gaat aanleveren aan zo'n platform.

Geert: En is dat niet relevanter dat dat vanuit een dingen komt—vanuit de stad in dit geval—zou komen? Want dan—aleja, ge kunt veel vragen aan de jongens (lacht)—maar die. Ge kunt niet vragen aan hen—

Jonas: Ja, inderdaad. Ik was maar efkes aan het denken.

Geert: —aleja, ze kunnen niet zoveel tijd vrijmaken, als hier, om de cirkelstructuur volledig te maken: wij worden daar voor betaald, hé.

Anton: Da's ook hun argument, hé. Dat zij er niet voor betaald worden en dat ze het wel moeten doen.

Geert: Ja, absoluut. Maar in die zin moet ge ze er wel al bij betrekken, volgens mij—om die verschillende varianten al op zich scherp te stellen. Da's dan véél relevantere discussie, als inderdaad, dat kruispunt, en mijne auto, en dat soort gedoe.

Anton: Ja, inderdaad. Het moet breder zijn, maar tegelijk moet het ook specifiek zijn, zodat iedereen zijn—

Geert: Ja, maar het mag eigenlijk nog niet vertaald zijn naar stoep- en straatniveau. Want dat is eigenlijk het punt dat ge moet... Zij weten best wel van—onze wijk kan zo, of best zo evolueren, of moet zo evolueren. Maar of dat dan op stoep-en straatniveau zit—en ik denk dat dat eigenlijk—dat kan helemaal op het einde, maar dan moeten eigenlijk uw contouren al wel vastliggen.

Anton: Dan moet eigenlijk het vaste plan—of het grote beeld moet al—

Geert: Ik denk het wel. Maar dan zitten we eigenlijk al op het niveau waar dat we hier op gedaan hebben, hé. Het park ligt er. Punt.

Anton: Maar ik denk, momenteel is er toch één—ik denk dat toch—is er een plan om Leuven volledig— of het centrum van Leuven—volledig autovrij te maken?

Geert: Euhm. Niet volledig, maar wel grotere lappen.

Anton: Dat wordt meer en meer—

Geert: Ja, ja ja. We gaan dat ook—

Anton: En dat hangt dan vast aan het klimaatneutrale aspect dan, waarschijnlijk.

Geert: Dat wordt onder de zelfde noemer verkocht. Ja. (lacht) Nee nee, da's waar, da's waar. Ja, maar bon, ge hebt daar ook verschillende stemmen in, hé. Da's het idee inderdaad, om het autovrije gebied te vergroten, om bepaalde stukken alleen maar tot bewoners toegankelijk te maken—om de lussen ook in orde te brengen. En eigenlijk, als ge dat historisch beziet: dat groeit gewoon, hé. Dat is al jaren aan het groeien, en dat gaat waarschijnlijk—nu gaat dat erdoor komen, en binnen vijf of tien jaar, vijftien—gaat dat weer groter worden. En ooit zal is heel die ring wel autovrij gemaakt worden, maar voorlopig nog niet. Het is zone 30 voorlopig.

Anton: Het is een begin, hé.

Jonas: We komen er, hé. Lager en lager.

Geert: (lacht)

Anton: Zone 20, zone 10. Zone achteruit.

Geert: Maar zone 20 is op zich een—(lacht). Nee, maar. Die verschillende varianten, ik denk als ge dat op één of andere manier kunt visualiseren: dat is wel interessant. En dat is niet alleen relevant voor hier, maar da's echt relevant voor elke stad, hé. "Waar willen we naar toe?" Da's eigenlijk gewoon nadenken—"Allez, waar willen we naar toe, hé? Wat zijn uw prioriteiten, wat kunnen we aan, wat zijn onze sterktes, onze zwaktes? Moeten we onze zwaktes versterken, moeten we onze sterktes versterken?"

Anton: Da's dan een soort van toolkit, of zo, die we dan kunnen ontwikkelen. Ik denk dat dat wel interessant is.

Geert: Als ge daar ooit iets rond maakt, dan moogt ge het doorsturen. (lacht)

Jonas: Dan komen we nog eens een babbelke doen.

Geert: Goed, want da's iets waarop dat we aan het sjikken zijn.

Anton: Nee, maar dan hebben wij een—dan zijn wij zelfstandigen en dan—

Geert: Voila! (lacht)

Jonas: En dan zijn we den enigen eigenlijk, hé! Dan moet ge ons wel aannemen, hé!

Geert: (bulderlacht) Ik wou juist zeggen: "Dan zitten we weer met de miserie van de goedkoopste!" (lacht)

Jonas: (lacht)

Anton: (lacht)

Geert: Ge kunt dat zo specifiek definiëren dat we niet anders kunnen dan (onverstaanbaar)—maar bon. (lacht)

Jonas: Ohh...

Anton: Past op, hé.

Jonas: Ja, we zitten hier euhm—nee, nee. Goed!

Anton: Ja, da's wel goed, want dat was een beetje het probleem denk ik. We hebben zoveel gebabbeld, en dan was het zo van:

"Wat gaan we nu eigenlijk doen?!" Want we hebben dan wel zo lang zitten babbelen—maar het werd allemaal complexer en ik denk dat het bij Toon ook—allez, na ons gesprek met Toon, werd het allemaal veel onduidelijker omdat het geen—

Jonas: Ja, ja inderdaad.

Anton: —omdat het zo—ja, bij hem ging het vooral over, ja... De stoep en de straat, hé. Ik denk dat we het breder gaan moeten bekijken, omdat we het moeten toespitsen op het volledige verstedelijkingsprobleem.

Geert: Het is trouwens niet alleen een probleem, hé, maar bon.

Anton: Nee, nee.

Jonas: Ja, nee, maar da's ook wat dat onze mentor ook zei, uiteindelijk. "Ge moet het veel breder gaan bekijken."

Anton: En hij zei dat we moesten blijven bij dat idee van zo'n toolkit of iets gaan doen daarmee, zelf.

Geert: Ja. En dan kunde nog, aleja, door dat—

Anton: En we kunnen dan een case gaan maken van bepaalde dingen, of zo.

Geert: Aleja, ik bedoel, dat klinkt abstract, maar dat is daarom niet abstract, hé. Want ge kunt—allez ik bedoel—'t is niet omdat het over de stoep gaat dat het niet relevant is, dat ge—

Anton: We moeten van iets heel abstract, iets heel tastbaar maken voor de gewone mens.

Jonas: Ja, iets heel concreets.

Geert: Ja, en zou ge u dan op het park hier concentreren of de evolutie van het hele binnengebied tussen die twee steenwegen—pas op, da's ne complexen zenne, maar. Ik denk dat dat nu de grote vraag is, hé.

Anton: Ja, het merendeel is nu toch al zone 30 geworden, ook hé.

Geert: Ja, ja. Grote stukken zone 30 en blauwe zone behalve één stuk, maar bon. Ik weet niet wat den Toon daar over gezegd heeft...

Jonas: Ja, daar was—

Geert: Dorpspolitiek.

Anton: Daar was hem niet over te spreken.

Geert: Dat er blauwe zone geworden is? Ah, doorgevoerd wordt.

Jonas: Omdat dat in een vakantie werd dat doorgevoerd—

Anton: —dat was nog niet zeker, maar plots was 't dan wel in eens geregeld.

Jonas: Dan moest iedereen 60 euro betalen voor een bewonerskaart of zo iets.

Anton: Ja, en 300 euro voor een tweede auto, of zo iets.

Geert: Maar bon, afijn. Langs den andere kant waren er uit die buurt ook altijd klachten dat de studenten er gingen parkeren—en dan wouden ze die weg, en da's natuurlijk een truc om die weg te krijgen. Maar goed!

Jonas: Ja.

Anton: Heel erg bedankt voor ons uitleg te geven.

Geert: Ik ga u wat dingen doorsturen, hé. Wacht, dat van structuurplan, de brochure's van park Belle-Vue, waar dat de dingen van Mozaïek in staan. Ja 'k ga het straks—

Jonas: Ja, ja.

Anton: Ja, die 800 pagina's, ik weet niet of dat we dat gaan—

Geert: Nee, maar 'k ga de samenvatting doorsturen...

Jonas: Ja, samenvatting zou handig zijn!

Geert: Da's een brochureke van—ja, drie keer niks.

Anton: Nee, bedankt. Kunnen we veel mee doen, denk ik.

Geert: Ça va, héél goed.

Anton: Heel erg bedankt!

Jonas: Ja, inderdaad!